

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/69/2020
Identifikačné číslo spisu:	2517202101
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2517202101.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. C., bývajúcej v C., zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, s o sídlom v Bratislave, Havlíčkova 16, IČO: 47 244 895, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom v Trenčíne, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a iné, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 15Csp/43/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 06. novembra 2019, sp. zn. 24Co/41/2019, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 06. novembra 2019 sp. zn. 24Co/41/2019 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany (ďalej aj ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 06. novembra 2018 č. k. 15Csp/43/2017-204 určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30. januára 2016 je bezúročná a bez poplatkov (I. výrok), vo zvyšnej časti konanie zastavil (II. výrok) a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 50 %. (III. výrok) Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo výroku o zastavení konania (II. výrok) odôvodnil právne podľa § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a vecne tým, že žalobkyňa využila svoje dispozičné právo a podanú žalobu vzala čiastočne späť, preto súd konanie vo zvyšnej časti zastavil. Vo výroku I. rozsudok dôvodil § 137 písm. d/ CSP, § 11 ods. 4, § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f/, k/, l/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Na základe vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili dňa 30. januára 2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie bezúčelového úveru v sume 6.500 eur, ktorá zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ani termín konečnej splatnosti (v zmluve uvedené: 78 mesiacov

po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci) súd nepovažoval za splnenie povinnosti uvedenej v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko pokiaľ zákon ako vyslovenú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, tak jednoznačne tento údaj v zmluve musí byť uvedený, nie je prípustné, aby účastník zmluvy sa k tomuto údaju dopracovával výkladom a výpočtom. Súd konštatoval, že už len z týchto dôvodov je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. Nad rámec potrebný pre rozhodnutie súd tiež uviedol, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. aj z dôvodu, že zmluva neobsahuje predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.), ako i z dôvodu, že neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. treba dospieť k záveru, že každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Zmluva obsahuje len údaj o celkovej (súhrnnej) výške splátky v sume 133,47 eur mesačne. Súd poznamenal, že po tom, čo dospel k záveru o bezpoplatkovosti úveru, bolo bezpredmetným sa zaoberať prípadnou neprijateľnosťou poplatkov za službu Odložené splátky vo výške 1,45 eur mesačne. Podľa súdu nepostačuje, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere má písomnú formu. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. si nemožno vykladať tak, že musia byť kumulatívne splnené podmienky nedostatku písomnej formy a absencie niektorej z tam uvedených náležitostí zmluvy, nakoľko takýto výklad nemá základnú logiku a viedol by k absurdnému záveru, že by stačilo, ak by dodávateľ v zmluve uviedol len výšku spotrebiteľského úveru bez ďalších náležitostí, čo určite nebolo zámerom zákonodarcu. Citované ustanovenie je potrebné vykladať tak, že záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je potrebné prijať pri nedostatku písomnej formy o spotrebiteľskom úvere alebo pri absencii konkrétnych obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Výklad a aplikácia § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k podstatným obsahovým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. (rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 21Co/10/2015-74 zo dňa 26.11.2015). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom vyslovil, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne č. o do výroku III. a žalovaného č. o do výroku I. a III. rozhodol rozsudkom zo 06. novembra 2019, č. k. 24Co/41/2019-264 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutých výrokoch I. o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a III. o nároku na náhradu trov konania (§ 387 ods. 1 CSP), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov voči žalovanému v odvolacom konaní v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, preto odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie preskúmaného rozsudku. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a v reakcii na odvolanie odvolací súd dodal, že pokiaľ žalovaný podal odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, potom odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s úvahou súdu prvej inštancie prezentovanou v napadnutom rozhodnutí. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k

záveru, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., pretože údaj o trvaní zmluvy sa v nej nenachádza. Poukázal na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. a zdôraznil, že účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Pojem „termín“ predstavuje presné časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluvách nie je uvedený ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve vyjadrený dostatočne určito a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanej príhode ide o náležitosť predpokladanú zákonom. Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom, a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou žalovaného v uzatvorených úverových zmluvách jednoznačne a zrozumiteľne uviesť termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj sa však v zmluve nenachádza, pritom údaj o počte splátok a dni splatnosti splátok, ako ani odkaz na vymedzenie konečnej splatnosti v ďalších zmluvných dojednaniach, požiadavku citovaného zákonného ustanovenia o konečnej splatnosti úveru nespĺňa. Navyše odvolací súd poznamenal, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom, a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nenechá vzhľadom na formulárovú predtlač. Už len vyššie uvedená absencia v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačuje pre záver o bezúčelnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaných ustanovení § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z. Preto by bolo nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 princípov CSP) zaoberať sa aj príp. ďalšími okolnosťami, aj ďalšou súvisiacou odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorá nemohla mať vplyv na vyššie uvedené závery. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keď namietal nesprávne právne posúdenie veci. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledujúcej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte nebola vyriešená: „Či možno v zmluvách uzatvárateľných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. od veriteľov žiadať, aby v nich uvádzali termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojem ako termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, či je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Uvedenú právnu otázku je potrebné podľa dovolateľa vyriešiť nasledovne: „Od veriteľov nemožno žiadať pri zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z., aby v nich uvádzali termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojem ako termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Dovolateľ je toho presvedčený, že pokiaľ pojmy „dátum splatnosti, termín splatnosti a doba trvania“, ktoré používal zákon č. 129/2010 Z. z., podrobíme jazykovému, teleologickému a logickému výkladu, je možné rozdiely medzi pojmami definovať na nasledovnom príklade: dátum splatnosti - 15. augusta 2022, termín splatnosti - 78 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, doba trvania - 78 mesiacov po poskytnutí úveru. Dovolateľ poukázal na právny záver a správne právne posúdenie veci, že tak ako uviedol splatnosť v bode 39. Zmluvy o hotovostnom úvere - 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, tak pri eurokonformnom výklade práva dodržal ustanovenie v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., keďže zrozumiteľne a stručne uviedol dobu trvania zmluvy o úvere do 15. dňa v 78. mesiaci po poskytnutí úveru. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudkom zmenil výrok I. napadnutého rozhodnutia krajského súdu tak, že žalobu zmieta a rozhodne o náhrade trov konania.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedla, že v dovolaní absentuje dovolací dôvod a dovolanie je v celom rozsahu neodôvodnené, neopodstatnené. Navrhla, aby najvyšší súd

dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 % vrátane trov právneho zastúpenia, eventuálne zamietol podľa § 448 CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 % vrátane trov právneho zastúpenia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

6. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky). Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. Žalovaný v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11.1. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo

221/2017).

12. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.

13. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 CSP dovolací súd dospel k záveru, že právna otázka, ktorú žalovaný nastolil a dostatočne konkretizoval v dovolaní (bod 3. tohto rozhodnutia), nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená v dovolateľom vymedzenom zmysle a rozsahu (s dôrazom na otázku „bezúročnosti“ úveru v prípade absencie niektorých náležitostí zmluvy), preto je dovolanie v danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Po vyriešení otázky prípustnosti dovolania dovolací súd skúmal, či dovolateľ dôvodne odvolaciemu súdu vytýka, že jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci tak, ako to v dovolaní namieta.

14. Dovolateľ v dovolaní argumentoval tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (aktuálne ide o modifikované ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/ - pozn. dovolacieho súdu), pretože odvolací (i prvoinštančný) súd učinil nesprávny právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe údajnej absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. Podľa dovolateľa naopak pri eurokonformnom výklade práva dodržal ustanovenie v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.

15. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere.

16. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. u/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza prípadné iné zmluvné podmienky.

17. Podľa článku 22 ods. 1 Smernice keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice.

18. Podľa odôvodnenia 47 Smernice členské štáty by mali ustanoviť pravidlá o sankciách uplatniteľných v prípade porušenia vnútroštátnych ustanovení prijatých podľa tejto smernice a zabezpečiť ich vykonávanie. Aj keď výber sankcií ostáva v právomoci členských štátov, ustanovené sankcie by mali byť účinné, primerané a odrádzajúce.

18.1. Podľa článku 23 Smernice členské štáty ustanovia pravidlá o sankciách za porušenie vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili ich vykonávanie. Ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.

18.2. Článok 23 Smernice vo väzbe na odôvodnenie 47 Smernice stanovuje, že systém sankcií za porušenie vnútroštátnych ustanovení, ktoré stanovujú povinné informácie, ktoré musí zmluva o úvere obsahovať, má byť účinný, primeraný a odrádzajúci; členské štáty navyše majú prijať všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili vykonávanie týchto sankcií. V týchto medziach ostáva výber sankcií v právomoci členských štátov. Súdny dvor tiež konštatoval, že tvrdosť sankcií musí byť primeraná závažnosti porušení, ktoré postihujú, a to najmä zabezpečením skutočne odrádzajúceho účinku, pričom musia rešpektovať všeobecnú zásadu proporcionality.

19. Európsky súdny dvor v Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej (ďalej aj „Rozsudok“) konštatoval, že :

19.1. článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné,

aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50. Rozsudku).

19.2. pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Článok 10 ods. 2 Smernice obsahuje takúto harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré musia byť nevyhnutne obsahom zmluvy o úvere (bod 55. a 56. Rozsudku).

19.3. v zmysle článku 10 ods. 2 písm. u/ Smernice zmluva o úvere musí zrozumiteľne a stručne uvádzať prípadné iné zmluvné ustanovenia a podmienky. Cieľom tohto ustanovenia je však stanoviť povinnosť zahrnúť do zmluvy vyhotovenej písomne alebo na inom trvalom nosiči akékoľvek ustanovenie a akúkoľvek povinnosť, ktoré sa dohodli medzi zmluvnými stranami v rámci ich úverového zmluvného vzťahu. Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej Smernice (bod 57. a 58. Rozsudku).

19.4. článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (bod 73. Rozsudku, bližšie k tomu pozri aj body 60. až 72. Rozsudku).

20. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

20.1. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom do 30. apríla 2018, t. j. v dobe uzavretia zmluvy /30. január 2016/, ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“, ktorým došlo s účinnosťou od 11. júna 2010 k zrušeniu zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhlášky MF SR č. 620/2007 Z. z.) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

20.2. V zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/.

20.3. Podľa § 4 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ alebo finančný agent je povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred prijatím ponuky o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa informácie o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

20.3.1. Informácie pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.) je povinný veriteľ alebo finančný agent poskytnúť spotrebiteľovi prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý je uvedený v prílohách č. 3 a 4 zákona č. 129/2010 Z. z.

21. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že predložený návrh zákona „je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

22. V dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať

celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

23. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

24. Rozsudok konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere“ (článok 10 ods. 2 písm. c/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018). Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.

25. Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“.

26. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala okrem dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Podľa názoru dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, tak ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. c/ Smernice.

26.1. V tejto súvislosti dovolací súd z hľadiska historického prehľadu a rozhodovacej praxe poukazuje aj na predchádzajúci zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý v § 4 ods. 2 písm. g/ upravoval požiadavku na „konečnú splatnosť úveru“, k čomu najvyšší súd uviedol, že požiadavka o vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti úveru z textu zákona nevyplýva (rozsudok najvyššieho súdu sp.

zn. I Cdo 183/2018).

27. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie v o vzťahu k u každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice.

28. Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

29. Napokon pre úplnosť dovolací súd uvádza, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z., došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že s účinnosťou od 1. mája 2018 „v § 9 ods. 2 sa vypúšťajú písmená c/, e/, j/, z/ a aa/, doterajšie písmeno d/ sa označuje ako písmeno c/, písmená f/ až i/ sa označujú ako písmená d/ až g/, písmená k/ až y/ sa označujú ako písmená h/ až v/ (bod 30. novelizovaného zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení, čl. XII zákona č. 279/2017 Z. z.), „v § 9 ods. 2 písm. d/ sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (bod 32. novelizovaného zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení, čl. XII zákona č. 279/2017 Z. z.).

29.1. Správnosť vyššie uvedených záverov dovolacieho súdu týkajúcich sa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/) potvrdzuje nielen samotné znenie účinného zákona č. 279/2017 Z. z., ale aj jeho dôvodová správa, v ktorej sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté s o zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku a zabezpečenie súladu so Smernicou. V zmysle Rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“) Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u/ Smernice, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. Rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u/ Smernice by sa nemalo podľa bodu 58. Rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Ak by predmetné ustanovenie bolo ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov, je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií.

29.2. Účinnosťou zákona č. 279/2017 Z. z. sa tak legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d/ novelizovaného zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení (predtým § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z.), ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

30. Zo spisu dovolací súd zistil, že na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (formálne označenej

ako Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, č. I. 10 a nasl. spisu) uzatvorenej stranami sporu 30. januára 2016 bol žalovaným žalobkyni poskytnutý bezúčelový úver vo výške 6.500 eur, s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 15,02 %, s ročnou percentuálnom mierou nákladov (RPMN) 16,2 %, priemernou hodnotou RPMN 15,55 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom vo výške 10.297,56 eur, s mesačnou splátkou 133,47 eur, splatnou v 15. deň v kalendárnom mesiaci, s tým, že prvá anuitná splátka bude splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci, termín konečnej splatnosti 78 mesiacov po poskytnutí úveru, a do 15. dňa v poslednom mesiaci.

30.1. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere v bode 27. až 39. (č. I. 11 a nasl. spisu) určovala primeraným spôsobom výšku úveru, dátum prvej splátky, dátum poslednej splátky, termín splatnosti splátky, úrokovú sadzbu, anuitnú splátku, poplatok za poskytnutie úveru, dátum uzatvorenia zmluvy.

30.2. Neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy boli úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s. s kódom ITH115 (č. I. 12 spisu), ktoré v spise založené nie sú (podľa bodov 29. a 30. Rozsudku zmluva o úvere nemusí byť uzatvorená „v jedinom dokumente“). Taktiež žalobkyňa svojím podpisom na úverovej zmluve potvrdila, že pred jej uzavretím prevzala formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol vyhotovený v súlade s právnymi predpismi, a bolo jej poskytnuté náležité vysvetlenie (č. I. 12 spisu, bližšie pozri bod 20.3. tohto rozhodnutia).

30.3. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. (v znení v dobe uzavretia zmluvy, aktuálne ustanovenie § 9 ods. 2 písm. d/), a preto je potrebné úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení v dobe uzavretia zmluvy (30. január 2016) umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice (viď vyššie body 15. až 27. aj 29. tohto rozhodnutia).

31. Z uvedených dôvodov dovolací súd konštatuje opodstatnenosť námietky dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018), ktorá bola podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je/nie je bezúročný (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z.), na základe čoho najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalovaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ je nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

32. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

33. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

34. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.